

Артистката. Тя може да стане и малка, — споредъ случая. (Зпочава да се разкопчава). Едно, две., Директора. Вие се събличате?

Артистката. Да. Ще хвърля туку тоалета си, да не преминавамъ за дребна работа презъ сцената.

Директора. (Гледа я съ любопитство). Любопитенъ съмъ да видя какъ бихте представили малката Жанетъ. . .

Артистката. Много просто и много лесно (Продължава да откопчава сортието си)!

Директора. Почакайте, за всѣки случай. . . да заключа вратата; . . знаете. . . да не би случайно нѣкой . . . тъй . . . да се втурне. . . искамъ да кажа да не ни безпокоятъ въ работата. Знаете, губи се настроение. . .

Артистката. Моля, не е нужно; менъ никой не пречи, — азъ не губя настроение. . .

Директора. (Като вижда едното ѝ рамо голо, пипа жадно мустака си и заключва вратата) Все е по добре. . .

Артистката. (Полека спуска единия, после другия ржжавъ, като придържа съ едната си ржка срѣдната частъ — за да не се открие бюста ѝ).

Директора. (Закривайки лицето си съ ржце, но тъй, че да може да гледа презъ пръстите). Да си закрия ли очитъ?

Артистката. Не е нужно. Вие може да гледате, нѣма да ви окапятъ веждитъ. Вървамъ да сте виждали по интересни неща. А азъ самата не съмъ любителка на пикантни работи. (Спуска бързо роклята и изкача, съ единъ скокъ, въ мила рокличка на палавата Жанетъ).

Директора. (Много разочарованъ). А!.. Пъкъ азъ помислихъ. . .

Артистката. Че ще ме видите negliжирана? Моля, моля, — какъ може да ви мине толкова нѣщо презъ ума? . . (подава му една тетрадка и сочейки му). Земете, ето само тая частъ-отъ туку. — Подавайте ми репликитъ на вуйчо Пиеръ.
